

Souhrnná informace rozvědky č. 20

Přehled nepřátelské aktivity J. PELIKÁNA v srpnu 1974

Zpráva charakterizuje současnou intenzivní nepřátelskou činnost PELIKÁNA a jeho skupiny, nastiňuje jeho koncepci působení a podává přehled jeho akcí v posledním období.

K rytlejší politické orientaci J. PELIKÁNA

Z analýzy obsahu PELIKÁNových "Listů", jeho podvratné aktivity i veřejných vystoupení a prohlášení od poloviny minulého roku vyplývá, že systematicky realizuje linii dlouhodobé nepřátelské činnosti proti ČSSR a ZSS. V jeho základní antikomunistické názorové platformě nedochází k podstatnějším změnám. Jistý pohyb lze sledovat je v určité nové konkretizaci některých PELIKÁNových názorů, např. na rozsah "socialistické opozice" v ČSSR, na "nové způsoby boje proti byrokratické diktatuře v socialistických zemích", formy a vlny "plíživé represe" v Československu a podobně. Tyto modifikace vyplývají převážně z reakce PELIKÁNA na další vývoj mezinárodní situace, upevňování mezinárodní prestiže socialistických zemí a jejich komunistických stran.

V ucelenější formě koncipoval J. PELIKÁN opět své názory v publikaci "Socialistická opozice v ČSSR". Kniha vyšla v létě minulého roku v němčině v nakladatelství Europäische Verlaganstalt v Kolíně nad Rýnem, které patří západoněmeckým odborům. Jde vlastně o rozšířené přepracování obdobně starší publikace, která vyšla ve Francii v roce 1973 pod názvem "Ici Prague".

Nová publikace PELIKÁNA je rozšířena o část týkající se "socialistické opozice" v Československu, v další partii o rozbor vývoje v ČSSR od roku 1969 a "zveřejnění" dokumentů k činnosti opozice i z dalších ZSS. Kniha vevolá pochopitelně velkou po-

265

zornost vysílač Svobodná Evropa a Deutsche Welle, kterým PELIKÁN na uvedené téma poskytl od října 1974 řadu interview.

Nejnověji J. PELIKÁN formuloval svá stanoviska a záměry na antikomunistickém mezinárodním semináři, který byl nazván "Východní Evropa a socialismus", ve dnech 20.-22. 3. 1975 ve švédské Uppsale. Svoji podvratnou platformu v širší formě PELIKÁN také prezentoval na tiskové konferenci ve Frankfurtu v NSR (22.4.1975), uspořádané při příležitosti zahájení opět-
ného vydávání "Listů" v němčině.

Z uvedených hlavních PELIKÁNových materiálů a vystoupení vyplývají v souhrnu následující teze a závěry:

PELIKÁN tvrdí, že vývoj v Československu v letech 1963 - 1967 ukázal, že existovaly reálné možnosti pro významnější reformy společenského systému v ČSSR ve smyslu "demokratizace" a to za tři podmínek:

- a) Existence sil ve vedoucích kruzích strany, které jsou přesvědčeny o nezbytnosti změn.
- b) Musí existovat tlak zdola, spontánní hnutí nespokojenosti a obecný požadavek po změnách.
- c) Existence intelektuálního kvasu, za jehož pomoci intelektuální fronta, včetně novinářů, připravuje ideologickou bázi pro politické změny.

PELIKÁN pokládá za důležitě zejména první dvě podmínky. Jejich vzájemné a současně působení má otevřít cestu pro proces demokratizace celé socialistické společnosti. Masový obyvatelství se takto stane důležitým elementem politického života. Tak se může zabránit tomu, aby reformní hnutí nezáleželo pouze na iniciativu vedoucí skupiny, která volná je k označení reformů (jako např. v MLK a PML), které mohou být navíc kdykoliv odvolány. Na druhé straně, když tlak na změny vychází pouze zdola a ne-

nahází odpovídající spojence ve vedení, může směřovat pouze ke spontánním explozím, které mohou skončit ještě větší repressí nebo jen výměnou některých vedoucích osob z "byrokratické skupiny", bez vlivu na celý systém.

Tzv. pražské jaro PELIKÁN prezentuje jako typický výsledek spojení všech jím stanovených prvků pro proces demokratizace a jako reálnou historickou šanci pro "renesanci socialismu" v Československu a zemích východní Evropy. Dále tvrdí, že každá "nefalašovaná socialistická síla nebo komunistický trend", který je angažován v opravdovém procesu demokratizace, musí vstoupit na vědomí také nebezpečí konfliktu s SSSR a musí vypracovat taktiku i strategii, jak čelit tlaku ze zahraničí a "intervencí". Předpokládá také rozhodnost vedení reformního hnutí, podporovaného většinou obyvatelstva a ochodlání bránit svou politiku a když to bude nezbytné, riskovat i dočasný konflikt se sovětským svazem.

Vývoj v Československu po roce 1968/69 a proces normalizace vytvořily podle PELIKÁNA novou situaci jak v ČSSR, tak i v dalších socialistických zemích. Tvrdí, že na jedné straně došlo k zosílení "represe", na druhé pak k růstu potenciální opozice v Československu.

Charakteristickými rysy opozice v ČSSR má být nejasná existence programové politické platformy (např. dokumenty vypracované během roku 1968 atd.) a přímé politické zkušenosti pracujících mládeže a dalších skupin obyvatelstva o tom, že je možný i "jiný socialismus". Dále se udržuje prestiž "politických vůdců a seriální autoritou" jako je DUBČEK, SMRKOVSÝ, KRÍGSEL atd. Je důležité v této souvislosti považovat PELIKÁN existenci půl milionu bývalých členů KSČ, jakožto potenciální jádro opozice a politický faktor.

PELIKÁN však zdůrazňuje, že vývoj v roce 1968/69 v Československu vedl také k tomu, že "stranická byrokracie" došla k poznání, že si nemůže dovolit žádné významnější reformy bez nebezpečí pro svůj monopol moci, že jakékoliv hnutí za demokracizaci je spojeno s pravděpodobností "sovětské intervence".

To vše dle PELIKÁNA vytváří možnosti, ale i překážky pro formování "reálné politické a socialistické opozice". Vychází ze své kalkulace, že většina čs. obyvatelstva je nyní proti přítomnosti sovětských jednotek a proti současnému vedení KSČ, jehož politika aktivizuje opoziční nálady u obyvatelstva, jehož značné části byly vyřazeny z politického života.

PELIKÁN konstatuje, že očista KSČ měla za následek, že základna opozičních sil se přemístila mimo stranu. Tento trend ovšem naznačuje, že opozice nemá žádné spojení uvnitř KSČ a v jejích vedoucích kruzích, nebo že se neobjeví nové konflikty či rozpory, které povedou ve vedoucích kruzích strany k diferenciaci mezi "liberály a stalinisty" a možností, že noví liberálové a stanou se objektivními spojenci opozice. Tento nastíněný proces, jak ho prezentuje PELIKÁN, závisí přímo na tlaku opozice, která je mimo stranu a na její schopnosti získat spojení uvnitř strany, vyznívat rozporů ve vedení strany a vlády o celkové slabosti systému.

Z uvedených teorií PELIKÁN přímo vyvozuje, že opozice se musí opřít na tajnou, ilegální činnost. Musí se objevit na veřejnosti jako autonomní politická síla, která musí bojovat za své legální právo existovat jako "socialistická opozice ve státě" a předkládat program přijatelný pro většinu obyvatelstva. Je podle něho nezbytné vytvořit politickou a organizační platformu socialistické opozice. Ta může mít podobu nové komunistické či socialistické strany nebo formu širokého politického hnutí. Návrhy na "ryzí ilegální komunistickou stranu" nejsou dle PELIKÁNA

reálně především proto, že strana se podle něho zdiskreditovala. Proto "socialistická opozice" musí být naopak pluralistická ve svých organizačních i ideologických představách a pojímat v sobě všechny skupiny obyvatel, které se v souhrnu staví (bez ohledu na různost názorů) proti "byrokratickému-diktátorskému sovětskému modelu socialismu". Jedním z úkolů opozice je dosažení toho, aby jako celek byla schopna ovládnout veřejné mínění a prosazovat i respektovat zásadu rovnosti postavení a názorů všech vrstev obyvatelstva.

PELIKÁN ve svých vystoupeních a materiálech prezentuje také tezi, že československá společnost je teprve na začátku dlouhé cesty k vytvoření skutečné a mobilní opozice, která byla dočasně ochromena zatčením prominentních osob (např. KYNCL, LITERS, HUBL, LEBAR, MULLER atd.) a pokračující represí zejména proti intelektuálům.

Z rozboru vývoje socialistických zemí PELIKÁN vyvozuje závěr, že hnutí za demokracizaci nemůže svitnout vlastními silami a izolovaně v jedné zemi a proto je nezbytné, aby její boj byl spojován s podobnými iniciativami v ostatních zemích východní Evropy a "progresivními silami" na Západě. K opravdovému zvratu poměru může dojít jen v několika socialistických zemích najednou, při čemž rozhodujícími faktory podle PELIKÁNA je vývoj situace a jisté možnosti liberalizačního trendu v SSSR. Bez toho je každý pokus o změnu v socialistických zemích vyloučen.

Pokud jde o propojení opozice na Západ, PELIKÁN požaduje od západoevropských KS, aby pochopily, že boj socialistické opozice v socialistických zemích není jen vnitřní záležitostí ZSS, ale problémem věrohodnosti a atraktivnosti socialismu na celém světě a proto i objektem společného boje. Proto PELIKÁN přímo vyzývá, aby západoevropské KS obhajovaly existenci opozice a její požadavky, vykonávaly nátlak na SSSR a požadovaly uvolnění prá-

va na různé modely socialismu i pro socialistické země. Obrací se také na socialistické strany západní Evropy, aby odmítaly styky s KSSS a komunistickými stranami v ZSS, protože jejich přirozenými spojenci jsou opoziční síly v socialistických státech, jímá musí projevovat aktivní solidaritu. Mezi ně má např. patřit podněcování mezinárodní solidarity snahy oživit tzv. československou otázku, referanci socialismus z let 1968/69, zabránění "plíživé represi" v Československu, vyvolávat rozpory ve vedení komunistických stran ZSS, vytvářet nacionalistické a nátlakové tendence a prosazovat názory o nestabilitě vnitřní situace v ČSSR a ostatních ZSS.

Aktuálnost mezinárodního propojení "socialistické opozice" zdůvodňuje PELIKÁN též poukazem na to, že socialistické země se v současné době mohou vyvíjet třemi cestami. Buď v ZSS dojde k upevnění "systému jedné strany" a jeho přeměně v druh vojensko-burekratické centralizované diktatury s agresivními tendencemi; nebo se dále posílí ochota socialistických států k dalším kontaktům s kapitalistickým světem, což prý povede dlouhodobě k částečným, zejména technokratickým reformám a k jisté liberalizaci, která se však nedotkne výsunnějším způsobem současného společenského systému v socialistických zemích; za třetí variantu považuje PELIKÁN opětovné nastolení procesu demokratizace po vzoru tzv. pražského jara, který bude směřovat k "obrodě socialismu jak ve východní Evropě, tak i v západních zemích". A v této souvislosti PELIKÁN vidí "historickou roli socialistické opozice" nejen v ČSSR, ale také v ostatních ZSS.

Pro "nové pražské jaro" nevytyčuje konkrétní datum, poukazuje však na to, že závisí především na vývoji vztahů Východ - Západ. PELIKÁN se oficiálně staví za další zmírňování mezinárodního napětí a práci KSSS, především v oblasti tzv. třetího koše, ale vyslovuje se jednoznačně pro koncepci o taktiku západních zemí a tím, že jak uvolní, tak KSSS mohou pod nátlakem Západu

vytvořit dostatečný prostor pro ideologickou infiltraci a ovlivňování vnitropolitické situace socialistických zemí.

Velkou váhu ve svých spekulacích klade i na to, zda se podaří Západu překonat současnou hospodářskou krizi. Tvrdí, že v případě uspokojivého vyřešení tohoto problému v kapitalistických státech, zvýší se paralelně sociálně-politické napětí v ZSSR. Vyšší životní úroveň obyvatel Západu by vyvolávala tlaky a napětí u různých společenských skupin v socialistických zemích, což pak může následně vést k událostem vzoru ČSSR z roku 1968 a PLR v roce 1970. Pokud bude hospodářská krize na Západě pokračovat, pak socialistické státy mohou reálně dokazovat historickou odůvodněnost rozpadu kapitalistického řádu a prosazovat přednost sovětského modelu socialismu. Takováto situace by znamenala konec nadějí na přeměny, o které socialistická opozice usiluje.

Úloha "Listů" v PELIKÁNové podvratné činnosti

Důležitou úlohu ve své nepřátelské a ideodiverzní činnosti proti ČSSR přisuzuje J. PELIKÁN nadále vydávání "Listů". Prezentuje je jako orgán "socialistické opozice v Československu", dělně působící na Západě. Do "Listů" permanentně přispívá zejména J. POKŠTEFL, J. ŠKVORECKÝ, A. LIEHM, O. ŠIK, I. SVITÁK, J. ŠNEŽDÁREK, Zl. HEMZLAR. Objevují se zde také články napsané O. FILLIPem, Fr. JANOUCHEM, bývalým pracovníkem MZV J. STANKEM (např. 7 dopisů z Prahy) a dalšími. Jejich příspěvky se hlavně zabývají na tendenční rozbor vývoje ČSSR od roku 1968/69, na útoky proti politice KSČ po linii politiky, ekonomiky, situace na společenské, vědecké, kulturní frontě atd. Řada takovýchto materiálů je redakcí "Listů" prezentována však jako materiály získané z ČSSR. Jsou většinou uváděny bez jména nebo pod pseudonymem.

PELIKAN, který pro ideodiverzní zaměření se velmi usilovně snaží o vytváření liberalizujících elementů uvnitř KSČ, píše v "Listech" domněnku, že tyto síly ve skutečnosti v KSČ již ve značném počtu existují, zejména v řadách intelektuálů. Tím se pokouší dezorientovat další členy strany, vytvářet u nich psychózu nejistoty z dalšího našeho vývoje a přimět je k činnosti, kterou by se mohli později za svoje dnešní členství v KSČ "ospravedlnit".

Součástí taktiky "Listů" je také vyvolávat tlaky na revizi stanoviska strany k očistě strany v roce 1970 od pravicových elementů, uměle vyvolávat otázku "konzervativců a liberálů" a všeobecně nastolovat otázku nedůvěry v politiku KSČ.

Často používaným "tématem" je problematika tzv. represe v Československu, pronásledování osob pro politické přesvědčení apod. Také linie na vyvolávání antisovětských nálad, snižování rozhodující úlohy SSSR v boji proti fašismu a nacpák glorifikace tzv. představitelů pražského jara, včetně J. SMRKOVSKEHO, A. DUBČEKA a dalších osob má současně dokazovat masovost odporu čs. občanů proti politice KSČ a spolupráci s SSSR a dalšími ZSS (viz např. uveřejňování anonymních tzv. dopisů z Kladna).

Materiály, které příslušníci PELIKANovy skupiny uveřejňují v "Listech", aktivně přejímají sdělovací prostředky na Západě pro antikomunistické a protisovětské kampaně. Spolupráce existuje i opačným směrem, "Listy" uvádějí množství výtahů i statí ze západního tisku, které se týkají zvláště Československa a tzv. disidentského hnutí v SSSR. Je typické, že tzv. memoáry J. SMRKOVSKEHO začal od 26.2.1975 vydávat list Giorni-Vie nuove,

vedený v té době ještě členem ÚV IKS D. LAJOLEM, horlivým podporovatelem J. PELIKÁNA.

V říjnu 1974 projednával J. PELIKÁN s L. PACHMANem možnost vydávat "Listy" ve větším rozsahu a jednou za měsíc. PACHMAN navrhol, aby byla vytvořena nová a širší redakční rada na základě názorové plurality československé emigrace a časopis nebyl "orgánem socialistické opozice", ale orgánem "čs. opozice". Z dalšího projednávání záležitosti však sešlo pro ostré názorové střety mezi PACHMANem na charakter opozice v Československu (PACHMAN se přiklóněl ke stanovisku, že tato jev podstatě anti-socialistická se silnými nábožensko-demokratickými tendencemi), postavení čs. emigrace na Západě a v otázce, se kterými politickými směry v kapitalistických zemích má emigrace spolupracovat.

V lednu 1975 se PELIKÁN sešel v Kolíně nad Rýnem i s některými slovenskými separatisty. S pracovníky tzv. ČERNÁKova odboju projednával otázku možných alternativ perspektivního sjednocení československé emigrace. V rámci výměny názorů PELIKÁN slovenským separatistům údajně nabídl 16 stran "Listů" pro uveřejňování jejich informací. Ani tato jednání pro přílišnou rozdílnost politických stanovisek nevedla ke konkrétním dohodám.

Za pomoci frankfurtské organizace SPD a vládečnických skupin JUSO se J. PELIKÁNovi podařilo dosáhnout toho, aby zde začala vycházet německá verze jeho "Listů". Tato zpráva PELIKÁN oznámil na zvláštní tiskové konferenci ve Frankfurtu dne 21.4.1975. "Listy" v německé verzi mají vycházet šestkrát ročně, aino stati z originálních "Listů" zde mají být i přetiskovány další články a materiály z jiných časopisů.

Podporu pro vydávání "Listů" získává PELIKÁN z tajného fondu německých odborů (DGB - z tzv. Reptilienfondu v Hassen-
sku) a lze soudit, že tyto subvence se dějí s vědomím SPD. Dal-
ší prostředky plynou i ze strany různých tzv. Výborů na obranu
socialistů v ČSSR a ZSS.

PELIKÁN o "Listech" tvrdí, že většina čísel z celkového
nákladu je dopravována do ČSSR a zde i dále šířena. Faktem je
že např. v listopadu 1974 požádal J. PELIKÁN o pomoc při dis-
tribuci podvatných materiálů do Československa italského novi-
náře a člana tzv. Výboru za osvobození ČSSR G. RAGNO z Říma. On
ažl pro dopravu materiálů zneužívat cest mladých Italů do
ČSSR, odtud pak literatura měla být zasílána do ČSSR.

Podle některých informací se na dopravě materiálů čs. emi-
grace podílí i ZČ ČLR v Praze, které pracovníci převážejí z Bakou-
ka, zejména pak od J. PELIKÁNA. ZČ ČLR v Praze má mít k disposi-
ci pro rozšiřování i "memoáry BENEŠOVSKÉHO".

Ke spojení do ČSSR PELIKÁN buduje také systém spojení přes
osoby, mající možnost pravidelněji navštěvovat ČSSR. Získané
informace signalizují, že tento systém funguje ve Vídni, v NSR
ho používá např. FOKŠTEEL, v Římě ho řídí sám PELIKÁN a ve Stock-
holmu pravděpodobně Zs. HEJZLAR. Ke spojení do republiky používa-
jí členové PELIKÁNOVY skupiny i některých západních firm, které
disponují pravidelnými styky s čs. oběmy. K získávání informací
a oboustrannému předávání materiálů jsou organizovány též různé
osobní schůzky emigrantů s čs. státními příslušníky, kteří vy-
jíždějí do kapitalistických států.

Podle mínění řady československých emigrantů je J. PELIKÁN
uvedenými způsoby dobře informován např. o některých jednáních
vyšších stranických orgánů a předsednictve vlády. Řada informací
které PELIKÁN uveřejnil v "Listech", má ažl předat od pravice-

vých elementů v Československu po svém vycestování na Západ také J. HOCHMAN a Fr. JANOUCI.

Přehled nepřátelských akcí J. PELIKÁNA

V srpnu 1974 se J. PELIKÁN aktivně zapojil do antisovětských a protičeskoslovenských akcí západních sdělovacích prostředků proti výročí internacionální pomoci vojsk VS ČSSR. V polovině tohoto měsíce poskytl PELIKÁN obsáhlý interviu pro francouzský časopis L'Express; 16.8.1974 vyšel v listu Il Giornal článek inspirovaný PELIKÁNem pod názvem "Jaký pořádek vládne v Praze".

S PELIKÁNovými antikomunistickými výpady argumentoval i Frankfurter Rundschau (16.8.), když informoval čtenáře o vydání německé verze PELIKÁNovy knihy "Socialistická opozice v ČSSR" a tzv. dopisu A. DUBČEKA vdově SMRKOVSKEHO. Že PELIKÁN přisuzuje vydání této publikace v cizích jazycích velký význam, svědčí i skutečnost, že přes své styky na sociální demokraty ve Švédsku dosáhl toho, že za pomoci redakce stockholmského časopisu Tiden tato bude publikována a přeložena do švédštiny a vydána nejapíše v srpnu 1975, tj. mimo jiné i v termínu finálních příprav na zahájení sjezdu švédské sociálně demokratické strany.

Na konci srpna 1974 byl J. PELIKÁN na dovolené v Tunisu. Zde měl být údajně též přijat premiérem NOURY. Dle získaných informací se při rozhovorech měl snažit o prosazování protisovětské orientace Tuniska.

Začátkem září minulého roku začala francouzská televize připravovat s PELIKÁNem pořad o vývoji v ČSSR od roku 1968 a o jeho vlastní aktivitě. Film byl v březnu 1975 již dokončen, ale jeho promítnutí bylo několikrát odloženo. PELIKÁN však předpokládá, že pořad bude snad uveden v srpnu t.r.

V říjnu minulého roku se PELIKÁN spolu s L. PACHMANem a P. TIGRIDem účastnil v Paříži dvoudenní schůzky s tzv. sovětskými disidenty. Z jejich iniciativy a za podpory trockistických skupin ve Francii byl dne 8.11.1974 vytvořen nátlakový antikomunistický "Výbor pro podporu sovětských a československých politických vězňů". V čele tohoto seskupení stojí ředitel pařížské Revue Esprit J.M. DOMENACH. Z československé emigrace se do vedení dostal L. PACHMAN a Fr. JANOUGH.

V lednu 1975 se PELIKÁN měl účastnit tzv. konference v Bad Wiesse, která na téma "Češi mezi Východem a Západem" byla organizována ve dnech 17.-18.1. západoněmeckým ideodiverzním centrem Hans Seidel Stiftung. PELIKÁN však nakonec na tuto akci nejel, protože nesouhlasil s plány PACHMANa prezentovat na konferenci zájem československé emigrace o těsnou spolupráci s revanšistickými organizacemi v NSR. Měl obavy z toho, aby se zde svou účastí nediskreditoval jako "představitel socialistické opozice v ČSSR" a nemusel se setkat s některými představiteli sudetských Němců např. BECHERem. PELIKÁNa však zastupoval POKŠTEFL, který ve svém referátu obhajoval jeho teorii na současný i minulý vývoj Československa a názory na charakter opozice v ČSSR. POKŠTEFLův projev narazil na odpor PACHMANa, který dokazoval, že opozici v Československu nelze charakterizovat jako socialistickou, ale jako zásadně antikomunistickou s výraznými rysy křesťanského demokracie a masarykovských ideí. I vystoupení dalších posrpnových emigrantů např. I. SVITÁKa, O. FILIPa, Ant. ŠNEJDÁRKA, R. STROBINGERA dokumentovala rozdílnost názorů emigrace na hodnocení vnitropolitické situace v ČSSR a dalších ZSS a na taktiku nepřátelské činnosti československé emigrace.

K vyvolání zájmu západní veřejnosti o svou osobu a aktivitu využil PELIKÁN tzv. atentátu, který formou dopisu s výbuditelnou byl údajně na něj podniknut na začátku února. Podařilo se mu dosáhnout toho, že obdržel řadu odsuzujících telegramů od představitelů západních politických stran, např. konkrétně od tajemníka

Italské socialistické strany P. ORLANDIho. Záležitosti se chopily i buržoasní sdělovací prostředky s cílem dokazovat expanzivní a diverzní charakter bezpečnostních složek socialistických zemí proti Západu, terorizování emigrace a nebezpečnost vzájemných styků mezi socialistickými a kapitalistickými státy.

I když ze strany československé emigrace byly na údajný atentát rozdílné názory, převládal zde však náhled, že si PELIKÁN sám akce zorganizoval pro zatraktivnění vlastní osoby.

V únoru a březnu 1975 navázal J. PELIKÁN opět styky se západoněmeckou a italskou televizí. Ve studiu v Kolíně na Rýněm začal spolupracovat na filmu "Němý svědek", který je jednoznačně orientován proti internacionální pomoci vojsk VŠ ČSSR a spolupráci Československa s SSSR. Hlavní roli zde má hrát jeho žena. Konkrétní datum promítání nebylo stanoveno, existují signály o tom, že má být načasováno na zahájení závěrečného kola KBSE.

14.3.1975 vystoupil PELIKÁN v italské televizi. Zaměřil se především na výklad ob-ahu o zryslu "paměti SMRKOVSKEHO", doplnil svůj projev i uváděním vlastních "zkušeností" a pokusil se i nastínit tendenční analýzu současné politické situace v ČSSR.

Nejúplnějším přehled o svých koncepcích a názorech na provádění intenzivního ideodiverzního boje proti ZSS a na úlohu emigrace v těchto kampaních podal PELIKÁN na semináři emigrantů v Uppsale (od 20.-22.3.1975) ve Švédsku, které se zúčastnil i Zdr. HEJZLAR a dále také např. renegát PKB R. GARRAUDY. (výťah z hlavních zde prezentovaných PELIKÁNových vyřelenek jsme uvedli v první části této zprávy).

O tom, jak PELIKÁN plní své programové teze i pokud jde o volbu spojenců svědčí skutečnost, že byl v březnu t.r. spolu s Zd. HEJZLÁŘem přijat švédskými ministerkami předsedou O. PALMÉM a generálním tajemníkem Socialistické strany Švédska S. ANDERSONEM. PELIKÁN promluvil také ve švédském rozhlasu a televizi. Krátce poté následovaly PALMĚho útoky proti vedoucím stranickým československým činitelům a vykalulovanými argumenty kolem tzv. dopisu A. DUBČEKA a neopodstatněnými dohady o jeho postavení v Československu.

PELIKÁNova skupina se značnou měrou rovněž podílí i na kampaních, které byly kolem A. DUBČEKA rozpoutávány západními sdělovacími prostředky. Buržoasní tisk přinesl přes sto různých článků, z nichž mnohé byly doplněny nejrůznějšími fotografiemi a věnoval i pozornost stanovišku J. PELIKÁNA na tiskové konferenci dne 22. dubna ve Frankfurtu, kde označil výslovně DUBČEKŮv dopis za "apél na západní komunistické strany" a vyslovil tezi, že lze očekávat "nové změny" v socialistickém táboře po XXV. sjezdu KSSS. PELIKÁN sám z taktických důvodů, aby nebyl obviňován z rozšiřování "materiálů socialistické opozice", uveřejnil DUBČEKŮv dopis formálně adresovaný Národnímu shromáždění až v dubnových "Listech" přesto, že celá kampaň byla již avizována počátkem února antikomunistickými články v západních listech.

Vzhledem k zásadním skutečnostem, jako je podezřelé současné zveřejnění "dopisu" jak v evropských zemích, tak i v USA, dále součinnost agenta CIA P. TIGRIDA s PELIKÁNEM, HEJZLÁŘEM a dalšími emigranty, je zřejmé, že skutečným organizátorem této speciálně načasované akce s plánovaným širokým dopadem jsou pravděpodobně hlavní spravodajské a informační služby Západu, zejména Spojených států.

V současné době pracuje J. PELIKÁN na svých "Pamětech" a má již uzavřenou smlouvu s jednou italskou producentskou společností o jejich zfilmování. Od celé akce se slibuje snadný politický i finanční úspěch.

Závěr:

J. PELIKÁN a další prominenti z řad čs. posrpnové emigrace, kteří se hlásí k různým variantám jeho antikomunistických koncepcí a konkrétní ideodiverzní činnosti, jsou nadále intenzivně využíváni ideodiverzními centry Západu k organizování a řízení nepřátelských kampaní proti ČSSR, SSSR a dalším ZSS. V současné době jsou tyto kampaně realizovány zejména po linii odhlašovací prostředků.

Jednotlivé akce mají především útočit na pozitivní vnitropolitický vývoj v ČSSR a vykalkulovanými desinformacemi vyvolávat tzv. československou otázku a stavět ji na úroveň "nevyřešeného" problému. Cílem je narušovat pozitivní rozvoj vztahů Východ-Západ, bagatelizovat mírovou ofenzivu socialistických zemí, jednání KSČE a narušovat vztahy mezi komunistickými stranami, vyvolávat rozpory v MKDH.

Činnosti J. PELIKÁNA, jeho podvratné skupiny a zaverbiád, které produkuje, je široce využíváno ke klamání světové veřejnosti, k ovlivňování politických míst a politických stran ve směru jejich negativního postoje k socialistickým státům.

Akce jsou zaměřeny i přímo do Československa a mají za úkol podporovat bezprostředně morálně a politicky nepřátelské a pravicevé elementy a vytvářet pro jejich činnost mezinárodní i vnitřní podmínky. Součástí této taktiky je široké zpochybňování politiky KSČ, snaha narušovat jednotnou politiku strany, vyvolávat rozpory a působit na čs. obyvatelstvo, zejména intelektuály, kulturní

a vědeckou frontu a mládež.

Za integrální součást své nepřátelské činnosti považuje PELIKÁNOVA skupina vytváření a uchovávání kontaktů a spojení do Československa. Tyto slouží jednak k získávání informací a dokumentů a naopak k šíření desinformací i podvrtných materiálů do ČSSR.

Jako řídicí orgány vůči PELIKÁNOVÉ skupině vystupují stále hlavní ideodiverzní centra Západu v čele s USA. Podporu čs. emigrantů nacházejí u některých socialistických stran Západu, jednotlivců z KS v kapitalistických zemích, nátlakových seskupení a levičáckých formací.

O významu PELIKÁNOVY skupiny pro západní ideodiverzní a špiónážní centra svědčí široce připravená a zorganizovaná akce s uveřejněním tzv. DUBČEKOVA dopisu a cíle s tím spojené, zejména snaha změnit úspěšný průběh porady evropských komunistických stran.